

ПОНЯТТЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОБ'ЄКТА КОНТРОЛЮ ТА НАГЛЯДУ

ВОЮЦЬКА Вікторія Сергіївна - аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ

<https://orcid.org/0009-0000-1014-9472>

УДК 346.9(043.2)

DOI 10.32782/NP.2023.4.29

Стаття присвячена комплексній концептуалізації підприємницької діяльності в Україні як об'єкта контролю та нагляду. На рівні законодавства (насамперед, у Господарському кодексі України) спостерігається ототожнення понять «підприємництва» і «підприємницької діяльності», що є помилковим з огляду на те, що вказані терміни не позначають одне й те ж саме явище (підприємницька діяльність охоплюється підприємництвом). У наукових напрацюваннях учених і дослідників можна спостерігати різні підходи до визначення поняття «підприємницька діяльність», що характеризуються своїми перевагами та недоліками. Загальний феноменологічний підхід до розуміння поняття «підприємницька діяльність» розкриває цю діяльність в якості соціально-економічного явища. Суб'єктивно-інтелектуальний підхід до тлумачення поняття «підприємницька діяльність» концентрує увагу на особі, що займається відповідною діяльністю – на суб'єкті підприємницької діяльності. Діяльнісний підхід до розуміння поняття «підприємницька діяльність» концентрує увагу на природі такої активності, що об'єктивується в дійсності та розуміється в якості підприємницької діяльності. Врахування переваг і недоліків цих підходів дозволяє дійти висновку, що підприємницька діяльність – це самостійна, ініціативна, систематична та активна діяльність (ненаймана праця), яка охоплена дією правового режиму підприємницької діяльності, здійснюється фізичними та юридичними особами, котрі мають статус суб'єкта підприємницької діяльності, на власний ризик і під власну відповідальність шляхом виробництва продукції, виконання робіт, надання послуг задля отримання прибутку. Врахування змісту

контрольно-наглядової діяльності дозволяє дійти думки, що підприємницька діяльність, як об'єкт контролю та нагляду, є комплексом активних дій суб'єкта, спрямованими на набуття правового статусу суб'єкта підприємницької діяльності, а також реалізації ним цього правового статусу з метою отримання прибутку, відносно яких без шкоди свободі підприємництва в Україні здійснюється контрольно-наглядова діяльність з метою забезпечення законності у сфері підприємницької діяльності. Як об'єкт контролю та нагляду підприємницька діяльність постає в якості спрямованої на отримання прибутку економічної діяльності, що є ризикованою як для підприємця, так і для суспільства та держави, а відтак – передбачає владне втручання, що реалізується уповноваженим на це суб'єктом, на підставі, в порядку, й в спосіб, регламентований законодавством. Саме у результаті ефективного контролю і нагляду повноважений суб'єкт може вчасно виявити порушення законодавства (це особливо важливо, коли підприємець не усвідомлює, що порушує закон) та повідомити про це відповідного суб'єкта підприємницької діяльності-порушника. За таких обставин підприємець, який несвідомо порушив вимоги законності та дізнався про це в результаті здійснення щодо нього контрольно-наглядової діяльності, може виправити цю ситуацію, дійсно добросовісно провадити свою економічну діяльність, не допускаючи таким чином порушення правопорядку та не завдаючи шкоди публічним інтересам.

Ключові слова: економічна діяльність, законність, контроль, контрольно-наглядова діяльність, нагляд, підприємницька діяльність, підприємницька свобода, правопорядок, публічне адміністрування.

Постановка питання

На сьогоднішній день в Україні спостерігаються суттєві кризові явища, які значним чином можуть посилюватись порушенням вимог законності суб'єктами підприємницької діяльності, адже результатом вчинення ними протиправних дій може бути спричинення шкоди широкому колу споживачів, обумовлення продовольчої кризи чи екологічної катастрофи, дестабілізація ринку та ін. У зв'язку із цим, як охоронець і захисник правопорядку держава повинна нести відповідальність не лише за запобігання таких правопорушень, а й за швидке та ефективне реагування на відповідні протиправні діяння суб'єктів підприємницької діяльності, насамперед за допомогою контрольно-наглядової діяльності. Між тим, у цьому контексті слід враховувати й те, що підприємницька діяльність в Україні, як і в будь-якій іншій правовій та демократичній державі, визнає незалежною, ініціативною та систематичною діяльністю, що дозволяє тлумачити цю діяльність в якості особливого елемента соціально-економічної сфери, здійснення якої повинно гарантуватись і охоронятись державою. Поряд із тим, держава, керуючись вимогами свободи підприємництва (впливає з ч. 1 ст. 42 Конституції України та ст. 43 Господарського кодексу України), захищає лише ті вияви підприємництва, які узгоджуються з вимогами принципу законності та узгоджується із принципами права. Таким чином, як об'єкт контролю та нагляду підприємницька діяльність має важливе значення для забезпечення законності та свободи підприємницької діяльності, а також захисту національної безпеки держави, що є надзвичайно важливим питанням в контексті триваючої війни в Україні.

Аналіз наукової літератури та невирішені раніше питання

Спроби розкрити підприємницьку діяльність (і підприємництво) в якості об'єкта контролю і нагляду на сьогодні вже здійснювали, зокрема, С.О. Віннік, В.В. Гуменюк, М.Г. Ісаков, А.С. Ластовецький, І.С. Орехова, Г.В. Рибницький, О.І. Тревого та ін. вчені і дослідники. Також осмисленню підприємницької діяльності в якості об'єкта

контролю та нагляду сприяють наукові дослідження і розвідки вчених, в яких розкривалась сутність підприємництва та підприємницької діяльності в Україні, серед яких: О.В. Бігняк, С.Д. Дзюбик, В.І. Дибленко, І.А. Коваленко, Б.Ф. Купчак, Л.О. Нікітенко, В.М. Селіванов та ін. науковці. Наукові напрацювання цих та ін. вчених і дослідників становитимуть теоретичне підґрунтя для формулювання актуальної, узагальненої наукової думки стосовно підприємницької діяльності, як особливого об'єкту контролю та нагляду.

Отже, метою статті є уточнення сутності поняття підприємницької діяльності, як об'єкта контролю та нагляду. Ця мета досягатиметься шляхом виконання таких завдань: 1) з'ясувати зміст поняття «підприємництво» та розмежувати поняття «підприємництво» і «підприємницька діяльність»; 2) окреслити та проаналізувати основні концептуальні підходи до визначення поняття «підприємницька діяльність», визначити їх основні переваги та недоліки; 3) приймаючи до уваги зміст контрольно-наглядової діяльності, сформулювати визначення поняття «підприємницька діяльність, як об'єкт контролю та нагляду».

Виклад основного матеріалу дослідження

Спершу зазначимо, що на рівні законодавства не міститься чіткого визначення поняття «підприємницька діяльність», хоча розкривається дефініція терміну «підприємництво». Між тим, слід зазначити, що підприємництво не тотожне підприємницькій діяльності, адже відповідна діяльність є частиною підприємництва як системи правового характеру, а саме, як зауважує Л.О. Нікітенко, «сукупності суб'єктів підприємницької діяльності – суб'єктів права, а також правових відносин між ними або за їх участю» [1, с. 195]. Тобто, для комплексного розуміння поняття «підприємницька діяльність» слід попередньо окреслити сутнісний зміст поняття «підприємництво». У цьому контексті зазначимо, що в ст. 42 Господарського кодексу України міститься визначення поняття «підприємництво», під яким законо-

давець розуміє «самостійну, ініціативну, систематичну, на власний ризик господарську діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку». Тобто, в Кодексі законодавець практично ототожнює «підприємництво» і «підприємницьку діяльність», що слід виправити шляхом внесення відповідних змін до ГК України. Поряд із тим, у п. «j» ч. 1 ст. 3 «Загальні визначення» Конвенції між Урядом України і Урядом Республіки Мальта про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи зазначається, що «підприємство» «застосовується до ведення будь-якої підприємницької діяльності». При цьому в п. «к» ч. 1 ст. 3 вказаної Конвенції термін «підприємницька діяльність» інтерпретується в якості такого, що «включає надання професійних послуг та здійснення іншої діяльності незалежного характеру». Більш конкретно розкриває сутнісний зміст підприємницької діяльності Вищий господарський суд в постанові від 06 липня 2005 року у справі № 9/8. Грунтуючись на змісті ст. 42 ГК України Суд дійшов висновку, що «підприємницькою діяльністю» в Україні слід вважати «безпосередню самостійну систематичну, на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг з метою отримання прибутку».

Також слід звернути увагу на те, що суміжне поняття також розкривалось й на підзаконному рівні, а саме в уже недіючому наказі Державної митної служби України від 14 серпня 1996 року № 382. У контексті цього підзаконного акту поняття «підприємницька діяльність на території України» ототожнювалось із «операціями з продукцією українського походження, яка була отримана у власність іноземного суб'єкта господарської діяльності і не вивозиться з митної території України а продається, обмінюється чи передається іншим особам». Як вбачається, наведене визначення не характеризується універсальністю, хоча й стосується досить загального терміну, яким повинна окреслюватись підприємницька діяльність, що здійснюється на території України (між

тим, змістовна обмеженість дефініції аргументована сферою його застосування на час дії вказаного наказу).

Подібна обмеженість категоріально-термінологічного обороту стосується й поняття «підприємницька діяльність у кінематографії», під якою в абз. 23 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про кінематографію» від 13 січня 1998 року № 9/98-ВР законодавець наразі розуміє «діяльність, пов'язану з виробництвом, розповсюдженням та демонструванням фільмів з метою одержання прибутку». Утім, критично аналізуючи цю дефініцію вказаного терміну можемо дійти висновку, що вона ґрунтується на тій же логіці розуміння вказаного явища, на якій ґрунтувався також і Вищий господарський суд в постанові від 06 липня 2005 року у справі № 9/8 (хоча законодавець і не вказав на ризикованість такої діяльності).

Вказане засвідчує потребу комплексного аналізу наукових напрацювань українських вчених щодо визначення поняття «підприємницька діяльність». При цьому: по-перше, необхідно погодитись із тим, що «у науковій та навчальній літературі поширеними є визначення підприємництва, в основу яких покладено законодавчі дефініції» [2, с. 333], а саме визначення «підприємництва», яке відображено у ст. 42 ГК України; по-друге, слід констатувати, що підприємницька діяльність – це предмет наукового дослідження юристів, економістів, психологів, а відтак в теоретичній площині можемо спостерігати широту підходів до визначення цього терміну (навіть тоді, коли такі підходи ґрунтуються на логіці тлумачення терміну «підприємництво» у ст. 42 ГК України), зокрема наступні:

1. *Загальний феноменологічний підхід*, що полягає у розкритті підприємницької діяльності як особливого феномена. Зокрема, А.В. Світлична та В.П. Бондаренко розкривають підприємницьку діяльність як соціально-економічне явище, а саме в якості «основи економічного та соціального розвитку, подолання бідності, вирішення соціальних проблем і забезпечення високого рівня життя громади» [3, с. 509]. У свою чергу С.А. Жуков, І.С. Жуков і Н.Б. Німець вважають, що підприємлива діяльність є

особливим економічним явищем, а саме «економічним ресурсом суспільства, який разом із виробничими факторами «праця», «земля», «капітал», «інформація» забезпечує ефективне суспільне виробництво в умовах ринкової економіки» [4, с. 185];

2. *Суб'єктивно-інтелектуальний підхід*, який концентрує увагу на особі, що займається відповідною діяльністю. Зокрема, І.А. Коваленко та Л.П. Медвідь зазначають, що «підприємницька діяльність – це сукупність правомірних дій, які здійснюються професійно, систематично і на власний ризик особою, зареєстрованою як підприємець, з метою одержання прибутку» [5, с. 132]. А.І. Шмирина зауважує, що цією діяльністю слід розуміти насамперед «інтелектуальну діяльність енергійної і ініціативної людини, яка, володіючи якими-небудь матеріальними цінностями використовує їх для організації бізнесу» [6, с. 45]. У свою чергу Ю.В. Авдріященко вважає, що такою діяльністю є «діяльність ініціативних, енергійних, творчих, кмітливих, цілеспрямованих, порядних людей, які реалізують важливі, складні, сміливі ідеї та рішення, беруть на себе ризик, пов'язаний з реалізацією їх» [7, с. 290]. Як вбачається, у межах такого підходу використовується вкрай ідеалістичне (відірване від фактичної дійсності) тлумачення суб'єкта підприємницької діяльності, крізь призму етико-моральної та мотиваційної характеристики якого підприємницька діяльність загалом постає в якості прибуткової діяльності, що фактично не потребує контролю та нагляду. Звісно, з вказаним не можна погодитись, адже підприємцями можуть бути особи з різним морально-етичними орієнтирами, а навіть тоді, коли суб'єкт підприємницької діяльності в дійсності діє правомірним, соціально відповідальним чином, це не означає, що він може неумисно допускати порушення встановленого правового режиму підприємницької діяльності в Україні;

3. *Діяльнісний підхід*, який впливає з того, що «підприємницька діяльність – це насамперед вияв людської активності» [8, с. 304] й концентрує увагу на природі такої активності, що об'єктивується в дійсності та розуміється в якості підприємницької ді-

яльності. У межах такого інтерпретаційного підходу підприємницька діяльність розкривається в різних контекстах. Зокрема, підприємницька діяльність вченими розкривається як праця. У цьому контексті В.І. Дибленко, О.О. Шевченко та М.А. Рискулова зазначають, що «підприємницька діяльність – це праця індивіда, заснована на розвитку особистісних факторів, розширенні знань про свої можливості, спрямована на досягнення найкращого результату у господарській діяльності, на отримання економічної вигоди і, насамперед, привласнення додаткового продукту» [9, с. 193]. Також вчені ототожнюють підприємницьку діяльність із відносинами (щонайперше, соціально-економічного характеру). Приміром, С.В. Плетос зауважує, що зазначеною діяльністю слід вважати «економічні відносини, що виникають між людьми з приводу організації власної справи, виробництва, їх функціонування з метою отримання прибутку» [10, с. 4]. Також підприємницька діяльність в рамках діялісного підходу інтерпретується в якості реалізації прав і обов'язків. Зокрема, українська вчена Л.О. Нікітенко вважає, що підприємницька діяльність в юридичному сенсі постає в якості «систематичного здійснення відповідним суб'єктом оплатних договорів з продажу товарів, виконання робіт, надання послуг, направлених на одержання прибутку, а також їх виконання, тобто здійснення суб'єктивних прав і виконання суб'єктивних обов'язків, що витікають з даних договорів» [1, с. 195].

Критично аналізуючи відповідні підходи до розуміння підприємницької діяльності, доходимо таких висновків:

1. *Підприємницька діяльність* – це самостійна, ініціативна, систематична та активна діяльність (ненаймана праця), яка охоплена дією правового режиму підприємницької діяльності, здійснюється фізичними та юридичними особами, котрі мають статус суб'єкта підприємницької діяльності, на власний ризик і під власну відповідальність шляхом виробництва продукції, виконання робіт, надання послуг задля отримання прибутку.

2. Окреслені підходи до розуміння підприємницької діяльності у дійсності відо-

бражають різні вияви такого багатоаспектного явища, як підприємницька діяльність. При цьому, кожен з таких підходів вказує на важливість підприємницької діяльності, як об'єкту контролю та нагляду в державі. Зокрема, *загальний феноменологічний підхід* відображає значимість такої господарської діяльності в контексті його впливу на стан національної безпеки держави (психофізіологічне здоров'я населення, соціальну безпеку населення, спроможність держави до соціального та економічного розвитку, забезпечення екологічного балансу в державі тощо). Як людська діяльність, що може створювати відповідні ризики для національної безпеки (зріст безробіття через масові вивільнення працівників, негативний вплив на здоров'я населення, на екосистему в державі та ін.), а також сприяти національній безпеці держави (зокрема, збільшенням стабільних робочих місць, створенням продукції, яка є необхідною в особливі періоди тощо), вона безумовно підлягає контрольно-наглядовому впливу держави, що не шкодитиме свободі підприємництва в Україні.

Натомість *суб'єктивно-інтелектуальний підхід* до тлумачення підприємницької діяльності вказує на те, що до цієї діяльності долучаються ініціативні особи, які прагнуть займатись прибутковою діяльністю й для них прагматично доцільним буде займатись такою господарською діяльністю добросовісно, правомірним чином. Однак, в силу людського фактору: підприємцями можуть бути також недобросовісні особи з нігілістичним світоглядом, низькою правовою культурою; добросовісні, законотворчі підприємці можуть несвідомо порушувати законодавство про підприємницьку діяльність (та суміжне законодавство), а також створювати ризики для людини (зокрема, для найнятих працівників), суспільства та держави. На цю ж обставину опосередковано звертають увагу й В.В. Гуменюк та О.І. Тревого, констатуючи, що «державне регулювання може бути для бізнесу як джерелом небезпек (ризиків), так і засобом запобігання та вирішення можливих проблем» [11, с. 17]. За таких обставин підприємницька діяльність є важливим об'єктом контролю та нагляду в правовій, демократичній та соціальній дер-

жаві, в якій: по-перше, вчасно попереджаються випадки порушення правопорядку, а отже й порушення прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина; по-друге, створюються умови, за яких будь-яка особа, а особливо тоді, коли вона не має протиправного мотиву, не вчиняла протиправних дій; по-третє, уповноважені суб'єкти контрольно-наглядової діяльності вчасно викривають факти порушення правопорядку або ж помічають тенденцію до можливого порушення й на цій підставі звертаються до особи, що порушує чи може порушити законодавство, з рекомендаціями стосовно того, яким саме чином така особа може діяти, не порушуючи законодавства.

Що ж стосується *діяльнісного підходу* до тлумачення підприємницької діяльності, то він по суті відображає виміри фактичного вияву такої діяльності, а саме в сенсі трудової діяльності, правових відносин та реалізації прав і виконання обов'язків. Отже, ця діяльність характеризується ризиками, властивими для трудової діяльності, для перебігу правових відносин, а отже – й для реалізації суб'єктивних прав і обов'язків (загальних, а також в рамках сукупності правових відносин, які в цьому сенсі уможливають фактичний вияв підприємницької діяльності) суб'єктами права.

Отже, підприємницька діяльність поза сумнівом становить особливий об'єкт контролю та нагляду. При цьому юрист-адміністративіст С.О. Віннік, аналізуючи зміст вказаної діяльності, доходить висновку, що вона в якості об'єкту контролю і нагляду являє собою: по-перше, «поведінку підприємців щодо додержання встановлених чинних законодавством вимог, що регулюють здійснення підприємницької діяльності» [12, с. 32]; по-друге, «зареєстровану в установленому законодавством порядку самостійну, ініціативну, систематичну, здійснювану на власний ризик господарську діяльність суб'єктів господарювання – підприємців, що спрямована на отримання прибутку і відповідає встановленим законодавством вимогам, зокрема щодо ліцензування, сертифікації тощо» [12, с. 32-33] (схожу позицію з цього приводу висловлював раніше М.Г. Ісаков [2, с. 338]).

У цілому погоджуючись із вказаним, зазначимо, що як *об'єкт контролю та нагляду підприємницька діяльність* – це активні дії суб'єкта, спрямовані на набуття правового статусу суб'єкта підприємницької діяльності, а також реалізація ним цього правового статусу з метою отримання прибутку, відносно яких без шкоди свободі підприємництва в Україні здійснюється контрольна-наглядова діяльність з метою забезпечення законності у сфері підприємницької діяльності.

Висновки

Узагальнюючи викладене зазначимо, що хоча в Україні на конституційному рівні проголошена свобода підприємницької діяльності, вказаний факт не можна тлумачити в якості такого, що виправдовує необмеженість цієї свободи, хоча правомірний контроль і нагляд за такою економічною діяльністю в дійсності не є (принаймні, не повинен бути) обмеженням проголошеної на рівні Конституції свободи. Як об'єкт контролю та нагляду підприємницька діяльність постає в якості спрямованої на отримання прибутку економічної діяльності, що є ризикованою як для підприємця, так і для суспільства та держави, а відтак – передбачає владне втручання, що реалізується уповноваженим на це суб'єктом, на підставі, в порядку, й в спосіб, регламентований законодавством. Саме у результаті ефективного контролю і нагляду повноважений суб'єкт може виявити порушення (особливо важливо, коли підприємець не усвідомлює, що порушує закон) та повідомити про це відповідного суб'єкта підприємницької діяльності, котрий враховуючи такі обставини, може дійсно добросовісно провадити свою економічну діяльність, не допускаючи таким чином порушення правопорядку та не завдаючи шкоди публічним інтересам, не бажаючи цього в дійсності.

Література

1. Нікітенко Л.О. Особливості об'єкта конституційного права на підприємницьку діяльність. *Форум права*. 2015. № 1. С. 195-198.

2. Ісаков М.Г. Поняття та ознаки підприємництва як об'єкта державного контролю. *Форум права*. 2011. № 4. С. 332-339.

3. Світлична А.В., Бондаренко В.П. Розвиток підприємницької діяльності. *Економіко-правові аспекти господарювання: сучасний стан, ефективність та перспективи*: матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 23-24 вересня 2022 р.). Одеса: ОНЕУ, 2022. С. 509-511.

4. Жуков С.А., Жуков І.С., Німець Н.Б. Інтернет-комунікації в підприємницькій діяльності. *Актуальні проблеми маркетингового менеджменту. Виклики сьогодення*: матеріали IX Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Луцьк, 21 жовтня 2022 р.). Луцьк: ІВВ Луцького НТУ, 2022. С. 185-187.

5. Коваленко І.А., Медвідь Л.П. Сутність і зміст статусу підприємницької діяльності як конституційно-правової категорії. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2023. № 1. С. 129-133. doi:10.51547/ppp.dp.ua/2023.1.22.

6. Шмиріна А.І. Психологічні особливості підприємницької діяльності. *Сучасні інформаційні технології та телекомунікаційні мережі*: тези доповідей 55-ої наукової конференції молодих дослідників ОНПУ (м. Одеса, 18 травня 2020 р.). Одеса: ОНПУ, 2020. С. 44-46.

7. Авдріященко Ю.В. Підприємницька діяльність: сутність, зміст, специфіка. *Тиньковий сектор у країнах з перехідною економікою: соціально-економічні наслідки його функціонування*: матеріали кругл. столу (м. Київ, 17 березня 2014 р.). Київ: НАВС, 2014. С. 73-75.

8. Маслак Т.О. Розвиток молодіжного підприємництва. *Фінанси, митна та податкова справа*. 2018. Вип. 2. С. 304-305.

9. Дибленко В.І., Шевченко В.О., Рискулова М.А. Основи ефективності діяльності підприємства. *Вісник Київського національного університету технологій та дизайну*. 2012. № 4. С. 192-195.

10. Плетос С.В. Підприємницька діяльність: конспект лекцій. Одеса: ОДЕКУ, 2021. 121 с.

11. Гуменюк В.В., Тревого О.І. Проблеми визначення поняття та ознак підприємництва як об'єкта державного регулювання легалізації (детінізації) економіки. *Причор-*

номорські економічні студії. 2019. Вип. 39-1. С. 15-19.

12. Віннік С.О. Адміністративно-правові засади здійснення контролю та нагляду за підприємницькою діяльністю: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Суми, 2020. 213 с.

THE CONCEPT OF ENTREPRENEURIAL ACTIVITY AS AN OBJECT OF CONTROL AND SUPERVISION

The article delves into the nuanced conceptualization of entrepreneurial activity in Ukraine as an object of control and oversight. Legislative texts, primarily the Economic Code of Ukraine, often conflate the concepts of ‘entrepreneurship’ and ‘entrepreneurial activity.’ This conflation is problematic given that these terms do not signify identical phenomena—entrepreneurial activity, in fact, is encompassed by entrepreneurship. Within the scholarly literature, diverse approaches towards defining ‘entrepreneurial activity’ are apparent, each with its own unique merits and shortcomings. Adopting a phenomenological approach to understanding ‘entrepreneurial activity’ depicts this as a distinct socio-economic phenomenon. The subjective-intellectual approach to interpreting ‘entrepreneurial activity’ lays emphasis on the individual engaged in the pertinent activity—the subject of entrepreneurial action (the entrepreneur). Meanwhile, an activity-based approach to understanding the concept of ‘entrepreneurial activity’ centers on the character of this activity as it is objectified in reality, thereby comprehending it as an entrepreneurial activity. Considering the merits and shortcomings of these approaches, we can conclude that entrepreneurial activity is an autonomous, proactive, and systematic endeavor (non-wage labor). This activity falls within the legal purview of the entrepreneurial activity regime and is executed by individuals and legal entities that hold the status of a business entity (entre-

preneur). Nevertheless, it is crucial to acknowledge that entrepreneurs undertake such activities with the objective of generating profit, doing so at their own risk and responsibility through product creation, work performance, and service provision. Understanding the essence and features of control and supervision activities allows us to form an opinion about what should be understood by the concept of “entrepreneurial activity as an object of control and supervision”. In this regard, entrepreneurial activity encapsulates the proactive measures taken by a subject to acquire the legal status of an entrepreneurial actor, as well as the exercise of such status with the objective of profit generation. Such activities, without infringing upon the freedom of entrepreneurship in Ukraine, are subjected to control and supervisory measures to uphold the rule of law in the realm of entrepreneurial activity. As an object of control and supervision, entrepreneurial activity manifests as an economic endeavor driven toward profit-making. Given its inherent risk to the entrepreneur, society, and the state, it necessitates governmental intervention. This intervention, executed by a legally sanctioned body, is regulated by law in terms of its basis and implementation. Through effective control and supervision, this authorized entity is able to detect and promptly address legal violations, particularly when the entrepreneur may be unaware of such infractions. This swift intervention facilitates the correction of any violations within the business entity. In such circumstances, an entrepreneur who has unknowingly violated the requirements of the law and learned about it as a result of the implementation of control and supervisory activities in relation to him can correct this situation and really conscientiously carry out his economic activity, thus preventing a violation of law and order and harming public interests.

Keywords: control and supervision activities, control, economic activity, entrepreneurial activity, freedom of entrepreneurial activity, law and order, legality, public administration, supervision.